

Arrest

nr. 98 887 van 14 maart 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 30 november 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 oktober 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 januari 2013 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 21 januari 2013.

Gelet op de beschikking van 12 februari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 maart 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat T. DECALUWE en van attaché C. MISSEGHES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Van een kandidaat-vluchteling wordt verwacht dat hij volledige medewerking verleent bij het onderzoek van een asielaanvraag. Dit houdt onder meer in dat men de waarheid vertelt en de bevoegde autoriteiten niet tracht te misleiden (RvS, 140.264, 7 februari 2005; RvS, 139.311, 14 januari 2005; RvS, 132.743, 22 juni 2004). Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker de asielinstanties herhaaldelijk intentioneel heeft gepoogd te misleiden. De vaststellingen dienaangaande in de bestreden beslissing blijken allemaal uit de stukken van het administratief dossier. Op asielzoekers rust een persoonlijke

verantwoordelijkheid om van bij het begin van de asielprocedure waarheidsgetrouwe informatie te verschaffen over hun asielaanvraag en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de asielautoriteiten zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. Uit de deugdelijke motivering van de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker doelbewust verzaakte aan bovenvermelde medewerkingsplicht. Daarenboven geeft verzoeker thans toe twee keer naar het Verenigd Koninkrijk te zijn gereisd terwijl hij daat geen asielaanvraag indiende wat de ernst en de geloofwaardigheid van zijn beweerde vervolgingsfeiten verder ondermijnt.

Met zijn gedrag ondermijnde verzoeker dermate zijn algehele geloofwaardigheid dat aan zijn verklaringen geen geloof meer kan worden gehecht. De ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen wordt bevestigd door de talrijke hiaten, inconsistenties en tegenstrijdigheden in zijn relaas die naar boven kwamen gedurende het gehoor bij de commissaris-generaal. Verzoeker brengt geen valabele argumenten aan die deze vaststellingen weerleggen of ontkrachten. Het komt aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten en elementen in een ander daglicht te plaatsen, waar hij echter in gebreke blijft. Hij komt immers in wezen niet verder dan het louter poneren van een vrees voor vervolging, het uiten van blote beweringen, het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen en het tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarmee hij echter niet vermag de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, dewelke steun vinden in het administratief dossier, te ontkrachten, noch zijn beweerde vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Zijn verweer moeite te hebben met het onthouden van data en het correct situeren van alle gebeurtenissen in de tijd kan niet worden aanvaard aangezien van een asielzoeker mag verwacht worden dat deze, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielaanvraag, de feiten die de oorzaak waren van zijn vlucht uit het land van herkomst nauwkeurig, zorgvuldig en op een coherente en geloofwaardige manier weergeeft aan de overheden, bevoegd om kennis te nemen van de asielaanvraag, zodat op grond van dit relaas kan worden nagegaan of er in hoofde van de asielzoeker aanwijzingen bestaan om te besluiten tot het bestaan van een gevaar voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève (R.v.St., nr. 114.816 van 22 januari 2003; R.v.St., nr. 139.148 van 12 januari 2005). In casu dient te worden vastgesteld dat de kern van verzoekers asielrelaas niet als geloofwaardig kan worden aangenomen, en hij er niet in slaagt dit te ontkrachten met blote beweringen.

Het relaas van verzoeker is ongeloofwaardig en kan als dusdanig geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin, noch van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming. Uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt verder dat er evenmin op grond van de veiligheidssituatie in verzoekers land van herkomst aanleiding is tot het in aanmerking nemen van een dergelijk risico.

In de mate verzoeker verwijst naar het arrest Singh van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 2 oktober 2012 wijst de Raad erop dat dit niet volstaat om de pertinente motieven in de bestreden beslissing met betrekking tot de neergelegde documenten te ontkrachten.

Deze vaststellingen volstaan op zich om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden."

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 17 januari 2013 opgenomen grond, stelt verzoekende partij dat de redenen voor haar vertrek uit Pakistan

vermeld zijn in het verzoekschrift en onjuiste verklaringen niet als motief kunnen gebruikt worden. Met dergelijk verweer slaagt verzoekende partij er niet in de grond voor verwerping zoals vermeld in de beschikking te weerleggen of te ontkrachten. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond.

Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Pakistan.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien maart tweeduizend dertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,
mevr. K. VERHEYDEN,

kamervoorzitter,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M.-C. GOETHALS